

ពាក់កណ្តាលទីពីរនៃខែសីហាបន្តទ្វារបស់សុតចេខាងជើងក្នុងក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សា
ចាប់ផ្តើមដោយការលើកសូត្រអំណាចរបស់សម្តេចប៉ាបនេវ៉េន ៥៣៨។ បន្ទាប់មក
សម្តេចប៉ាប ដលែជាសុតចេខាងជើងក្នុងក្រុមប្រឹក្សាប្រឹក្សាខាងវិញ្ញាណ
បានជាន់ឈ្មួញក្នុងយូស្តាស្ទីយ៉ាខាងវិញ្ញាណ និងអ៊ីស្តារ៉ាខាងវិញ្ញាណ
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហាតសិបឆ្នាំ។

ហើយពួកគេនឹងដួលដោយមុខដាវ
ហើយនឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្មួញដោយសិកក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់;
ហើយក្នុងយូសាឡឹមនឹងត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្មួញ
រហូតដល់គ្រាក់ណាតែរបស់សាសន៍ដទៃត្រូវបានបំពេញ។ លូកា 21:24។

យ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ឲ្យរស់ទាំងទីសក្ការៈ និងពួកបរិវារ
ប៉ុន្តែគេតែងតែត្រូវបានប្រាប់ឲ្យទុកចោលទីលានខាងក្រៅផងដែរ
ព្រោះវាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាសន៍ដទៃអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។

ហើយខ្ញុំត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនូវដំបងរាស់មួយ ដដែលដូចជាដំបងរាជ្យ;
ហើយទេវតានោះបានឈរ ហើយនិយាយថា «ចូរកុំរោកឡើង ហើយរស់ព្រះវិហាររបស់ព្រះ
និងអាសនៈ ព្រមទាំងអនុក្រទាំងឡាយដែលថ្វាយបង្គំនាំទៅក្នុងនោះផង»។
ប៉ុន្តែទីលានដែលនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ ចូរទុកវាចេញទៅ កុំរាស់ឡើយ;
ដុបិតវាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យដល់សាសន៍ដទៃហើយ;
ហើយពួកគេនឹងជាន់ឈ្មួញទីក្រុងបរិសុទ្ធអស់រយៈពេលសិបពីរខែ។ វិវរណៈ 11:1, 2។

យ៉ូហាន និង លូកា ផ្ទេរវិបស្សនាថា សាសន៍ដទៃ «ជាន់ឈ្មួញ» «ក្នុងយូសាឡឹម» អស់
«សិបពីរខែ»។ យ៉ូហានកំណត់រយៈពេលនោះ
ហើយលូកាសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ។
សាក្សីទាំងពីរនេះកំពុងផ្តល់វិស័យគបនឹងសំណួរនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ៨ ខ ១៣។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮវិញញាណបរិសុទ្ធមួយអង្គគំរាមមានព្រះបន្ទូល ហើយវិញញាណ
បរិសុទ្ធមួយអង្គទៀតបានមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់វិញញាណបរិសុទ្ធជាតំណក់នោះដ
លែកកំពុងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «និមិត្តអំពីយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ
និងអំពីលេងដៃបង្កឲ្យមានសេចក្តីសង្វេគស្តីស្នាក់ស្នងរៀបបំផុតនោះ
គឺនឹងមានរយៈពេលយូរបំផុត ដោយប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ
និងពលទ័ពឲ្យត្រូវគេជាន់ឈ្មួញក្រោមជើង?» ដានីយ៉ែល 8:13។

សំណួរអំពីរយៈពេលដែលទីបរិសុទ្ធ និងពលត្រូវតែត្រូវបានជាន់ឈ្មួញក្រោមជើង នោះបានកំ
ណត់អត្ថសញ្ញាណអំណាចបំផុតព្រឹទ្ធសម្រេចការជាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹម
ដែលក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែលត្រូវបានកំណត់ថាជា «ទីបរិសុទ្ធ» ហើយក៏ជា «ពល» ផងដែរ។
ការយល់ដឹងមូលដ្ឋានដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីខនៈ ដូចដែលបានបង្ហាញដោយ J. N. Andrews គឺថា
ខនៈកំណត់អត្ថសញ្ញាណអំណាចបំផុតព្រឹទ្ធ ដែលបានជាន់ឈ្មួញទាំងទីបរិសុទ្ធ និងពល។
អំណាចបំផុតព្រឹទ្ធមួយដែលបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណក្នុងខនៈ
គឺសាសនាបែបពហុទេវតា ហើយអំណាចទីពីរ គឺអំណាចសម្រេចហ្នាប។ ពាក្យ «ពល»
គឺជាពាក្យសម្រាប់ដៃរបស់ដានីយ៉ែលសម្រាប់អ្វីដែលយ៉ូហានកំណត់ថាជា «អនុក្រទាំងឡាយបង្កគំរាម»
នៅក្នុងព្រះវិហារ គឺនៅក្នុងក្រុងយូសាឡឹម។

«នៅក្នុង ដានីយ៉ែល ៨ មាន “ការបំផុសឲ្យឲ្យសង្វេគផ្សេង” ពីរ—ការពិតនេះ ត្រូវបាន
Josiah Litch ផ្ទេរឲ្យច្បាស់យ៉ាងខ្ពស់ ដូច្នេះ យើងសូមដកស្រង់ពាក្យរបស់គាត់៖
«“ការថ្វាយយញ្ញបូជារៀងរាល់ថ្ងៃ”
គឺជាការអានតាមអត្ថបទភាសាអង់គ្លេសបច្ចុប្បន្ន។ ប៉ុន្តែ
នៅក្នុងអត្ថបទដើម មិនមានអ្វីមួយដូចជា ការថ្វាយយញ្ញបូជា នោះឡើយ។
ការនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាទូទៅ។ នេះគឺជាពាក្យបន្ថែម
ឬការបកស្រាយដែលអនុគមន៍ប្រហែលជាបញ្ចូលទៅលើវា។ ការអានដែលត្រឹមត្រូវគឺ

“រៀងរាល់ថ្ងៃនៃ និងអំពើលង្គេងនៃនាំឲ្យសង្គត់ស្លុត” ដោយពាក្យ រៀងរាល់ថ្ងៃនៃ និង អំពើលង្គេង គួរបានគ្រប់គ្រាន់ដោយពាក្យ “និង”; ការសង្គត់ស្លុតរៀងរាល់ថ្ងៃនៃ និង អំពើលង្គេងនៃនាំឲ្យសង្គត់ស្លុត។ វាជាអំណាចបំផ្លិចបំផ្លាញពីរ ដល់គួរបំផ្លិចបំផ្លាញទីបីសុទ្ធ និងពួកពលបរិវារ»។—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

“យ៉ាងច្បាស់ណាស់ថា ទិសកុការ: និងពួកបរិវារ គួរបានជាន់ឈូលីក្រោមដើម ដោយសារតែ «ការប្រចាំថ្ងៃនៃ» និង «អំពើលង្គេងនៃនាំមកនូវការបំផ្លាញ»។ ការអានខទី 13 យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន បញ្ជាក់បំផុតនៃឲ្យបានច្បាស់ណាស់។ ហើយការពិតនេះក៏បញ្ជាក់ការពិតមួយទៀតផង គឺថា: ការបំផ្លាញទាំងពីរនេះ ជាមុននឹងពេលសាតាំងមានពុយយាមប្រើ ដើម្បីបិទផ្ទាំងការច្បាប់បង្ក និងបុព្វហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ សេចក្តីកត់សម្គាល់របស់លោក Miller អំពីន័យនៃពាក្យទាំងពីរនេះ និងវិធីដែលលោកផ្តល់មានអនុវត្ត ដើម្បីបិទផ្ទាំងនៃនាំមកនេះ គួរបានបង្ហាញក្រោមចំណងជើងដូចតទៅ៖”

«ការបំផ្លាញទាំងពីរ គឺសាសនាពហុវេនិយម និងអំណាចប៉ាប»

«ខ្ញុំបានអានបន្តតទៅមុខ ហើយមិនអាចរកឃើញករណីផ្សេងណាមួយ ដល់ពាក្យនោះ [the daily] គួរបានប្រើឡើយ លើកលែងតែក្នុងកម្មវិធីនាម៉ែល។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំ [ដោយជំនួយពីសៀវភៅ concordance] បានយកពាក្យទាំងនោះ ដល់ឈ្មោះជាមួយវា គឺ “take away”; គាត់នឹងដកយកចេញ “the daily”; “from the time the daily shall be taken away” ជាដើម។ ខ្ញុំបានអានបន្តតទៅមុខ ហើយគិតថាខ្ញុំប្រហែលជានឹងមិនរកឃើញពន្យល់ណាមួយលើអត្ថបទនោះឡើយ; ទីបំផុត ខ្ញុំបានមកដល់ 2 Thessalonians 2:7, 8 “For the mystery of iniquity doth already work; only he who now letteth will let, until he be taken out of the way, and then shall that wicked be revealed,” ជាដើម។

ហើយនូវពេលដែលខ្ញុំបានមកដល់អត្ថបទនោះ អូ! សេចក្តីពិតបានលេចមកយ៉ាងច្បាស់ និងរុងរឿងប៉ុណ្ណា! វាទៅទីនោះហើយ! នោះហើយជា “the daily!” ឥឡូវនេះ តើប៉ុណ្ណាមានន័យដូចម្តេចដោយ “he who now letteth,” ឬអ្នកដល់រាង? ដោយ “the man of sin” និង “the wicked” មានន័យថា សាសនាប៉ាប។ ដូច្នេះ:

តើអ្វីទៅដល់រាងមិនឲ្យសាសនាប៉ាបគួរបានបើកសម្តែង? ហេតុអ្វី វាគឺជាសាសនាពហុវេនិយម; ដូច្នេះ “the daily” គួរតែមានន័យថា សាសនាពហុវេនិយម»។—Second Advent Manual, ទំព័រ 66។ J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34។

ដើម្បីបំភ្លឺ «បុរាណវិទ្យា» នៃ លើកទី ២៦ សាសនាពហុវេនិយមបានជាន់ឈូលីទីបីសុទ្ធ និងពលទី៣ អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មក សាសនាប៉ាបបានផ្តើម កិច្ចការដល់នោះបន្តមែនទៀតអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។ អំណាចប៉ាបបានជាន់ឈូលីក្នុងយូសាឡឹមអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ តាមលូកា និងយ៉ូហាន រហូតដល់អំណាចប៉ាបបានទទួលប្រសូលប្រាប់របស់វាទៅឆ្នាំ 1798។ ការដកមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំចេញពី 1798 នាំទៅដល់ 538។ ការដកមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំចេញពី 538 នាំទៅដល់ 723 មុន គ.ស. នៅពេលដែលអាស៊ីរី ដល់ជាស្ថិតចោងជើងតាមន័យគ្រប់គ្រាន់នៃពេលនោះ បាននាំនគរខាងជើងរបស់អ៊ីស្តាអ៊ីលទៅក្នុងភាពជាទាសករ។

យ៉ូហាន គ្មានតម្លៃទៅកាន់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ
ដល់អំណាចសម្បត្តិចេញប្រកាសជាតិឈ្មោះប្រសិទ្ធផល និងពលទ័ពប្រសិទ្ធផលប៉ុណ្ណោះ
ប៉ុន្តែតាមការ បានលើកឡើងទាំងរយៈពេលពីររយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ
ដល់សាសនានិយមបែបរូបសេ និងអំណាចសម្បត្តិចេញប្រកាសជាតិឈ្មោះប្រសិទ្ធផល
ពីព្រោះគាត់បាននិយាយថា «រហូតដល់គ្មានសាសន៍ដទៃទៀតពេញលេញ»។ លូកា បញ្ជាក់ថា
ការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះប្រសិទ្ធផល គឺលើសពី “គ្រា” តម្លៃ ព្រោះគាត់ហៅវាថា
ជាការបំពេញពេញលេញនៃ “គ្រាទាំងឡាយ” របស់សាសន៍ដទៃ។

ជាក់ជាមិនខាន នៅឆ្នាំ 1856 អាជ្ញាធរនីមួយៗ Millerite បានកុលាយជាលំដាប់
ហើយប្រាំពីរឆ្នាំក្រោយមក ពួកគេបានបដិសេធសេចក្តីពិតអំពី “ប្រាំពីរដង” នៃ លើកន័យ
26 ដូច្នេះ វាបានរៀបចំអាជ្ញាធរសម្រាប់អាជ្ញាធរនីមួយៗក្នុងការមើលឃើញអង្គការ
តុល្យភាពគ្នាពីរដងម្តងទៀតនេះ។ អង្គការគេដដែលខ្វះខាតកំណត់សម្គាល់នោះគឺថា
ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលលាក់កំហែងនៃផ្នែកលាន់ទាំងប្រាំពីរ
ដល់កំណត់សម្គាល់សញ្ញាសម្គាល់បី និងរយៈពេលមួយនៃចន្លោះសញ្ញាសម្គាល់ទីមួយ
និងទីពីរ ហើយបន្ទាប់មកមានរយៈពេលទីពីរមួយនៃចន្លោះសញ្ញាសម្គាល់ទីពីរ
និងទីបី គួរឲ្យមានកំណត់នៃក្នុងបន្ទាត់ទំនាយរបស់សុតចេញដើមក្នុងកុលាយ។

បន្ទាត់នោះបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. ដោយនគរខាងជើងនៃអ៊ីស្រាអែល
គួរឲ្យមាននូវទោសភាពដោយសារព្រះមហាក្សត្រអាល្លឺស៊ី
ជាសុតចេញដើមតាមព្យញ្ជនៈ។ បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំ 538
សុតចេញដើមខាងវិញ្ញាណគួរឲ្យមានផុតពីអំណាច ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបំផុស
ព្រួយបារម្ភខាងវិញ្ញាណអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំទៀត
រហូតដល់គាត់ទទួលបានសុលាប័ណ្ណនៅឆ្នាំ 1798។ ចាប់ពីឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ
538 អំណាចទាំងឡាយដែលបានកាន់អ៊ីស្រាអែលឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការបង្កប់បញ្ជា
តែងតែជាអំណាចពហុវេនិយម។

បន្ទាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទកំណត់អត្តសញ្ញាណការចាក់ប្រដាប់តាំងនៃសុតចេញពីតន្ត្រីខាងជ
ើងនៃពេលវេលាទទួលបានបុណ្យផ្សេងទៀត នៅឆ្នាំ 27
ហើយមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួនព្រៃយាករណ៍ក្រោយមក ទ្រង់គួរឲ្យមានឆ្ងល់។ បន្ទាប់មក
សិស្សរបស់ទ្រង់គួរឲ្យមានអំណាចឲ្យប្រកាសសាររបស់សុតចេញពីតន្ត្រីខាងជើង
រហូតដល់ការគប់ដុំថ្មសុទ្ធជាន នៅឆ្នាំ 34។
តម្លៃគត់ក្នុងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួនទាំងមូលនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់
ដល់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងដោយថ្មបរិវេណ
គឺនៅពេលទ្រង់ជិះចូលក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងការយាងចូលដោយជ័យជំនះ។ ដូច្នេះ
ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះប្រសិទ្ធផលរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន
ដូចដល់សិស្សរបស់ទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយនូវបន្ទាប់ពីឈ្មោះផងដែរ។ បន្ទាត់ទាំងពីរ
គឺសុតចេញក្នុងកុលាយនៃតន្ត្រីខាងជើង និងព្រះគ្រីស្ទ ជាសុតចេញពីតន្ត្រីខាងជើង
បានផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះប្រសិទ្ធផល និងពួកពលបរិវារអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។

ភាពមិនជឿព្រះប្រពៃណីវេនិយម គឺជាការក្នុងបន្ទប់នៃបុរេប្រវត្តិវិទ្យាបង្កគំនិតការបម្រើ
នៃវិបស្សនៈនៃនិមិត្តរូបជាតិបុរាណ ហើយអំណាចសម្បត្តិចេញប្រកាស
គឺជាការក្នុងបន្ទប់នៃការបម្រើនៃវិបស្សនៈស្ថិតនៅក្នុងខាងវិញ្ញាណ។
មួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនៃភាពមិនជឿព្រះប្រពៃណីវេនិយម
សុរាគ្មាននឹងមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ហើយមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនៃអំណាចសម្បត្តិចេញប
សុបត្ថនានឹងមួយពាន់ពីររយហុកសិបចុងរបស់ពួកសិស្ស។

បន្ទាប់ទាំងពីរនីមួយៗមានរចនាសម្ព័ន្ធជាមួយក្រុមប្រឹក្សាសុភមង្គលកំហែងរ
បស់ផ្ទះលាន់ទាំងប្រាំពីរ ដដែលបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានបើកត្រូវជាសាធារណៈនៅខែកុម្ភៈ
ឆ្នាំ ២០២៣។ ការបើកត្រូវនោះត្រូវបានសម្រេចដោយផ្អែកតាមរយៈការទទួលស្គាល់ការខក
ចិត្តតល់លើកទីមួយរបស់ចលនាមីលីយ៉ា។
ការខកចិត្តតល់លើកទីមួយរបស់ពួកគេបាននាំចូលមកនូវរយៈពេលមួយ ដដែលត្រូវបានហៅថា
«ពេលពន្យារ» នៅក្នុងបុរេបុរាណដូចអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់។ «ពេលពន្យារ»
បានបញ្ចប់នៅក្នុងបុរេបុរាណ Exeter, New Hampshire
នៅពេលដែលសារនៃការយំនៅកណ្តាលអធ្យាត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងពេញលេញ។
ក៏ដូចបុរេបុរាណ Exeter បានក្លាយជា waymark ទីពីរ
ដដែលបន្ទាប់មកបាននាំចូលមកនូវរយៈពេលមួយ
ដដែលក្នុងនោះសារនៃការយំនៅកណ្តាលអធ្យាត្រូវបានប្រកាស រហូតដល់ waymark
ទីបីនៃការជំនុំជម្រះ និងការខកចិត្តតល់ក្នុងក្រោយបានមកដល់។

សញ្ញាសម្គាល់ទាំងបីនោះគឺ ការខកចិត្តតល់ដំបូង សារនៃការអំពាវនាវពេលអធ្យាត្រូវ
និងការខកចិត្តតល់ក្នុងក្រោយ។ សញ្ញាសម្គាល់ទាំងបីនេះសុបត្ថនានឹងពាក្យហាប៊ើរ
“សេចក្តីពិត” ដដែលគំណាងឲ្យអកុសលទីមួយ ទីដប់បី
និងអកុសលចុងក្រោយនៃអកុសលក្រុមហាប៊ើរ។ ការដដែលទាំងអកុសលទីមួយ
និងអកុសលចុងក្រោយសុទ្ធតែជាការខកចិត្ត នោះគំណាងឲ្យហត្ថលេខារបស់អាល់ហ្វា
និងអូមេហ្គា។

មិនមានការគំណាងដោយផ្ទាល់នៃរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបចុងនៃនៅក្នុងបុរេបុរាណ
សុភមង្គលរបស់ពួក Millerite ទេ ប៉ុន្តែបុរេបុរាណសុភមង្គលរបស់ពួក Millerite
គឺជាបុរេបុរាណសុភមង្គលនៃចលនាទីមួយ ហើយដោយហេតុនេះជាបុរេបុរាណនៃចលនាចុងក្រោយ។
បុរេបុរាណសុភមង្គលនៃការខកចិត្តតល់ដំបូងនៅក្នុងចលនាចុងក្រោយបានចាប់ផ្តើម
នៅថ្ងៃទី 18 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 2020 ហើយត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង វិវរណៈ ជំពូក ១១។
នៅក្នុង វិវរណៈ ជំពូក ១១ សាក្សីទាំងពីរត្រូវបានសម្ភាស
ដដែលជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការខកចិត្តតល់ដំបូងនៅក្នុងចលនាចុងក្រោយ
ដដែលត្រូវបានគំណាងជាបុរេបុរាណដោយចលនាទីមួយ។

នៅក្នុង ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ជំពូក ១១
ការខកចិត្តតល់បាននាំចូលទៅក្នុងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបចុង
ដដែលសាកសពរបស់ពួកគេស្ថិតនៅតាមផ្ទះ
ដោយសម្គាល់ដូចនេះនូវពេលពន្យារនៃពាក្យបុរេបុរាណ។ នៅពេលពួកគេរស់ឡើងវិញ
ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា
នៅក្នុងម៉ោងដដែលនឹងការជំនុំជម្រះនៃច្បាប់ចុងអែទីគុយ។
បុរេបុរាណសាក្សីទាំងពីររួមបញ្ចូលរយៈពេលជានិមិត្តរូបមួយពាន់ពីររយហុកសិបចុង។

សេចក្តីសម្គាល់អំពីចលនារបស់ទេវតាទីបី
ក្នុងបុរេបុរាណសុភមង្គលកំហែងនៃផ្ទះលាន់ទាំងប្រាំពីរ
ផ្តល់នូវការកំណត់ច្បាស់លាស់ជាក់លាក់ច្បាស់ជាងខុសប្លែកឡើយ ប៉ុន្តែ
ខុសពីរបស់ទេវតាទីបី ខុសពីរបស់សុភមង្គលពិតនៃភាគខាងជើង

និងខុសវិបស្សនក្នុងក្រុមហ៊ុនក្នុងក្រុមហ៊ុនក្នុងក្រុមហ៊ុនក្នុងក្រុមហ៊ុន
ទាំងអស់សុទ្ធតែមានលក្ខណៈពុទ្ធបរិស្ថាន គឺមានចំណុចចាប់ផ្តើមមួយ
បន្ទាប់មកដោយរយៈពេលមួយនៃពេលវេលាដែលបានទៅដល់ចំណុចកណ្តាល ហើយបន្ទា
ប់ពីនោះមានរយៈពេលមួយនៃពេលវេលាដែលបានទៅដល់ការជំនុំជម្រះនៅចំណុចបញ្ចប់។

មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន
គឺជាធាតុសំខាន់មួយនៃបុគ្គលិកសាស្ត្រលាក់កំហែងរបស់ផ្ទៃក្នុងទាំងបួនពិរ
មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន នេះ គួរឲ្យមាននិមិត្តរូបជា «ទីរោងចក្រ» នៅក្នុងវិវរណៈ
ជំពូកទីដប់ពីរ។

ហើយសូម្បីនោះមានរត់ចេញទៅក្នុងទីរោងចក្រ
ជាទីដល់ព្រះបាទរៀបចំទុកសម្រាប់នាង
ដើម្បីបិទបិទចេញច្រើននាងនៅទីនោះអស់មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។ វិវរណៈ 12:6

សាសនាបុរាណរត់ចេញសុទ្ធតែនៅក្នុងទីរោងចក្រ
ដើម្បីបិទបិទចេញពីការជាន់ឈ្លើងដោយអំណាចសម្តេចប៉ាប
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។ ខទីដប់បួនផ្តល់សក្ខីភាពមួយទៀត។

ហើយសូម្បីនោះគួរឲ្យមានសុភាពរីកចម្រើននៃទីរោងចក្រ
ដើម្បីបិទបិទចេញនាងអាចហោះទៅក្នុងទីរោងចក្រ ទៅកាន់កន្លែងរបស់នាង
ជាទីដល់នាងគួរឲ្យមានចិត្តចម្រើនអស់មួយកាល និងពីរកាល និងកន្លះកាល
មិនឲ្យសត្វពស់ឃើញ។ វិវរណៈ 12:14

ក្រុមជំនុំមានរត់ចេញពីការបៀតបៀនរបស់នាង និងអំណាចសម្តេចប៉ាប
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។ ហេតុនេះហើយ “ទីរោងចក្រ”
ជានិមិត្តរូបនៃព្រះយេស៊ូវមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។
ចំនួននោះក៏មានដោយផ្ទាល់ចំនួនបួនពិរដងក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លែ និងវិវរណៈ
ប៉ុន្តែគេគួរឲ្យមានតំណាងក្នុងព្រះគម្ពីរដោយវិធីផ្សេងៗទៀតជាច្រើន។
ក្នុងករណីនីមួយៗ វាតំណាងឲ្យ “បុរាណគុណ” នៃលើវិវរណៈ ជំពូក ២៦។

មិនថាជាលទ្ធផលនៃការសម្រេចចិត្តដែលបានជាន់ឈ្លើងទីបរិសុទ្ធ និងពួកទី៣ ចាប់ពីឆ្នាំ 723
មុនគ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ 538 ឬជាសម្តេចប៉ាបដែលបានជាន់ឈ្លើយរូសាឡិមខាងវិញ្ញាណ
និងអនុកថាបង្កគំនរនៅក្នុងទីនោះក្តី
ការណ៍នោះជាប្រភាពបង្កហេតុអំពីការបំបែកខ្ពស់ខ្ពស់នៃប្រជាជនរបស់ព្រះ
ដែលបានកើតឡើងដោយសារប្រជាជនរបស់ព្រះបានបំពានសម្ពត្តិកិច្ច «សប្បុរសធម៌»
ដូចដែលបានតំណាងនៅក្នុង លើវិវរណៈ ជំពូក 25 និង 26។ នៅក្នុងជំពូក 26
វាគួរឲ្យមានហៅថាជាជម្លោះនៃសម្ពត្តិកិច្ចរបស់ព្រះ។

ហើយយើងនឹងនាំគ្នាមកលើអ្នករាល់គ្នា
ដែលនឹងសងសឹកការបំពានលើសចក្ខុសិទ្ធិរបស់យើង;
ហើយកាលណាអ្នករាល់គ្នាប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា
យើងនឹងចាត់ដំណើរការក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា;
ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងគួរឲ្យមានលំនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សត្វ។ លើវិវរណៈ 26:25។

ការបោះបង្កើននឹងសចក្ខុសិទ្ធិរបស់ព្រះ
បាននាំមកលើសត្វរបស់ព្រះនូវភាពជាទាសករ និងការបំបែកខ្ពស់ខ្ពស់ ដែលគួរឲ្យមានតំណាងថាជា

នេះជាការយល់ដឹងមួយដដែលសមគួរឲ្យពិចារណា
ព្រោះវានិយាយអំពីសចក្តីសញ្ញានៅក្នុងន័យ ជំពូក ២៥ និង ២៦។ "បណ្តាសា" នៃ
"ប្រាំពីរដង" គួរឲ្យមានការយល់ច្រឡំបណ្តាតាមន័យអក្សរ ដោយសារការមិនសមគួរចិ

តួតរបស់ពួកគេក្នុងការអនុវត្តតាមសច្ចក្រឹត្យនៃការអនុញ្ញាតឱ្យដីសម្រាក និងអំពីការបំពេញបទបញ្ជាផ្ទៃក្នុងនៃប្រទេស។ នោះជាអំពើហួសការខកខានមិនធុរ។ បណ្តាសាសនានោះត្រូវបាននាំមកលើពួកគេ ដោយសារពួកគេបានខកខានមិនធុរកិច្ចការមួយដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឱ្យធុរ ជាជាងដោយសារពួកគេបានរំលោភបញ្ញត្តិមួយដោយផ្ទាល់ ដូចជា កុំសម្លាប់មនុស្ស ឬកុំលួច។ ពួកគេរត់មិនអើពើចំពោះសច្ចក្រឹត្យនៃការអនុញ្ញាតឱ្យដីសម្រាកប៉ុណ្ណោះ។ អង្គនៃទីស្តី ដល់គ្រាន់តែមិនទទួលយក “បុរាណវិទ្យា” (ដល់ពួកទេវតាមានដឹកនាំ William Miller ឱ្យរកយើង) ព្រោះមូលហេតុណាមួយដែលមិនមានព្រឹត្តិបត្រសុទ្ធ គឺគ្រាន់តែមិនដឹងចំណាយពេលវេលាបីសប្តាហ៍មកហើយពិតប្រាកដ ហើយកំពុងប្រព្រឹត្តការបោះឆ្នោតដោយការខកខានមិនធុរកិច្ចទេដូចគ្នានោះ ដោយមិនអើពើចំពោះព័ត៌មាននៃសច្ចក្រឹត្យដដែលនោះ ដល់អ្វីស្រដៀងបុរាណតាមន័យអកុសលមានមិនអើពើ។ ការចាប់ផ្តើមបង្ហាញអំពីការបញ្ចប់។

រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃក្រុងវិរាដៈ ជំពូក ១២ ដល់ត្រូវបានកំណត់ថាជា «ទីរំលោភស្តី» នោះ គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃ «បុរាណវិទ្យា»។ ទាំងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃកិច្ចបម្រើរបស់ពួកសិស្ស សុទ្ធតែតែងឱ្យ សប្តាហ៍ទាំងមូលដែលសច្ចក្រឹត្យពាក់ព័ន្ធត្រូវបានបញ្ជាក់ឱ្យមានសុពលភាព។ ទាំងរយៈពេល មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃសាសនានិយមបែបកាតូលិកបានឈ្លើយប្រជានិមិត្តរបស់ ព្រះ និងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃសាសនានិយមបែបមេតូឌីស្ទបានឈ្លើយ ប្រជានិមិត្តរបស់ព្រះ សុទ្ធតែតែងឱ្យ «បុរាណវិទ្យា» ទាំងមូលនៃបណ្តាសាសនារបស់ម៉ូស៊ី។

ក្នុងវិរាដៈ ជំពូក ១១ បន្ទាប់ពីមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួននៃ ឆ្នាំដ៏ស្រស់ស្អាតទាំងឡាយត្រូវបាននាំឱ្យរស់ឡើងវិញ ដើម្បីបិទលក្ខន្តិកសច្ចក្រឹត្យជាមួយនឹងមនុស្សមួយរយសិបបួនពាន់នាក់។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចសម្រេចបាននូវទំនាក់ទំនងនៃសច្ចក្រឹត្យនោះ ពួកគេត្រូវបានទាមទារឱ្យបំពេញលក្ខខណ្ឌនៃសច្ចក្រឹត្យ ដូចជាដានីយ៍ដែលបានធុរនៃក្រុងវិរាដៈ ជំពូក ៩។ លក្ខខណ្ឌនៃសច្ចក្រឹត្យនៃ «បុរាណវិទ្យា» មានសច្ចក្រឹត្យនៃជាក់លាក់សម្រាប់អស់អ្នកដែលយើងខ្ញុំសូមស្នើសុំទឹកដីរបស់ សត្វ។ នៅពេលអស់អ្នកដែលភ្ញាក់ឡើងទទួលស្គាល់ការពិតថាពួកគេត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយ មានបំណងប្រាថ្នាចង់ត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញ លើវិធីនេះ ជំពូក ២៦ ផ្តល់សច្ចក្រឹត្យនៃអំពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវត្រឡប់មកវិញ។

ឯអ្នកទាំងប៉ុន្មានក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលនៅសេសសល់ នឹងរលាយកម្ពុជនៃក្រុងវិរាដៈ ដូចជាច្បាប់របស់ខ្មែរ នៅក្នុងស្រុករបស់សត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយពួកគេនឹងរលាយកម្ពុជនៃក្រុងវិរាដៈជាមួយនឹងពួកគេ ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេផងដែរ។ បុរសនិប្រើពួកគេសោភាពអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្មែរ នឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងការរំលងដែលពួកគេបានរំលងប្រឆាំងនឹងយើង

ហើយថាពួកគេហេនដើរផ្ទុយនឹងយើងផងដែរ
ហើយថាយើងក៏ហេនដើរផ្ទុយនឹងពួកគេ
ហើយហេននាំពួកគេចូលទៅក្នុងស្រុករបស់ស្រូវរបស់ពួកគេដែរ
បុរសិបបរិស្ថាននៃពលនោះ ចិត្តដល់មិនគាត់ស្របកែរបស់ពួកគេឲ្យបានបន្ទាប់
ហើយពួកគេទទួលយកទណ្ឌឧកម្មមិនអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន
នោះយើងនឹងនឹកចាំសច្ចក្នុងសញ្ញារបស់យើងជាមួយយ៉ាកុប
ហើយក៏នឹងនឹកចាំសច្ចក្នុងសញ្ញារបស់យើងជាមួយអ៊ីសាក
ហើយក៏នឹងនឹកចាំសច្ចក្នុងសញ្ញារបស់យើងជាមួយអាហ្សាហ៍ផងដែរ
ហើយយើងនឹងនឹកចាំស្រុកនោះ។ លើកទី២ ២៦:៣៩-៤២។

ពាក្យ «សុរពោនរលាយទៅ» នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ មានន័យថា គួរឲ្យរលាយ ខូចពុករលួយ
ហើយគួរឲ្យបំផ្លាញអស់ទៅ។ ការសុរពោនរលាយទៅ
គឺជាការផ្តាច់ចុះរហូតដល់កុលាយជាដុំដីស្នូតដល់សុលាប។
ហើយសច្ចក្នុងនោះក៏នាំនោះក៏កំណត់អត្តសញ្ញាណសច្ចក្នុងសុលាបដែរ
ពីព្រោះវាគឺជាធម៌អស់អ្នកដល់ភ្នែកដឹងខ្លួនអំពីសុភាពរបស់ខ្លួនថា កំពុង
«នាំក្នុងទឹកដីនៃស្រូវរបស់អ្នក»។

ស្រូវចុងក្រោយដល់នឹងគួរបំផ្លាញ គឺសច្ចក្នុងសុលាប។ ១ គ្រិស្ត ១៥:២៦។

ចុងទី ១៨ ខែកុកដា ឆ្នាំ ២០២០
ការខកចិត្តលើកដំបូងក្នុងចលនារបស់វេតាទីប៊ីហានកើតឡើង។ វាគួរឲ្យកំណត់ជាមុន
នេះដោយការខកចិត្តលើកដំបូងទាំងអស់ផ្សេងទៀតនៃក្នុងខ្មែរនៃទាត់កំណែទ្រព្យ
ព្យាករណ៍ដ៏បរិសុទ្ធ។ អសេគោល ជំពូក ៣៧
កំណត់អត្តសញ្ញាណបុរាណរបស់ព្រះនៃចុងចុងក្រោយថា ហេនរលាយហត់
ខូចពុករលួយ និងគួរឲ្យស៊ីហត់ទៅ
រហូតដល់នៃសល់តែជាផ្សេងដុំដីស្នូតសុលាបប៉ុណ្ណោះ។
ពួកគេស្មើគ្នានៅក្នុងទឹកដីរបស់ស្រូវ គឺជាទឹកដីនៃសច្ចក្នុងសុលាប។ នៅក្នុងវិវរណៈ ១១
សាក្សីទាំងពីរគួរឲ្យសម្លាប់ ហើយគួរឲ្យបាត់បង់នៃលើផ្ទៃល្អ។
ព្យាករណ៍ទាំងអស់សុទ្ធតែស្របគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះ
ម៉ូសកេពុងនិយាយទៅកាន់អ្នកទាំងឡាយដល់សុលាបនៃលើផ្ទៃល្អ
ដល់រត់គាត់តាមផ្សេងរបស់អសេគោល។ នៅក្នុងសភាពនៃការខកចិត្តរបស់ពួកគេ
ពួកគេទទួលបានសច្ចក្នុងនោះតាមរយៈយេស៊ូ។

ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា បើអ្នករើសគ្រឿងបំបែកវិញ
នោះយើងនឹងនាំអ្នកមកវិញ ហើយអ្នកនឹងឈរនៅចំពោះមុខយើង;
ហើយបើអ្នកបំបែកអ្វីដែលមានតម្លៃចំពោះអ្វីចំណែកទាប
នោះអ្នកនឹងដូចជាមាត់របស់យើង: ចូរឲ្យពួកគេរើសគ្រឿងបំបែកអ្នក;
ប៉ុន្តែអ្នករើសគ្រឿងបំបែកពួកគេឡើយ។ យេស៊ូ 15:19

យេស៊ូ គួរឲ្យជូនដំណឹងថា បុរសិបបរិស្ថានគាត់បុរាណចង់និយាយជំនួសព្រះ
គាត់គួរឲ្យគ្រឿងបំបែកវិញ ហើយក្នុងការផ្ទេរដូច្នេះ
គាត់គួរឲ្យកែអ្វីដែលមានតម្លៃចំពោះអ្វីដែលចំណែកទាប។
បរិបទនៃទគម្ពីរនេះបញ្ជាក់ថា អ្វីដែលចំណែកទាប
គឺជាពួកដល់គាត់មិនគួរឲ្យបំបែកទៅរក។ នៅពេលដែលគាត់គួរឲ្យបាត់បង់នៅក្នុងបទ
គម្ពីរនេះស្មើគ្នាក្នុងសភាពអស់សង្ឃឹមរបស់គាត់ គាត់បញ្ជាក់ថា

គាត់នាំតម្លៃនាក់ឯង។

ខ្ញុំមិនមានអង្គុយនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់អ្នកចម្លើយ
ហើយមិនមានអរសបុរោយដៃ; ខ្ញុំមានអង្គុយតម្លៃនាក់ឯង
ដោយព្រោះព្រះហស្តរបស់ទ្រង់: ដុំបិតទ្រង់បានបំពេញខ្ញុំដោយសច្ចក្រឹត្យរោង។
យេរេមា 15:17។

យេរេមាមិនមានអង្គុយនៅក្នុង «ក្រុមជំនុំរបស់អ្នកចម្លើយ» ទេ
ពីព្រោះគាត់មានអង្គុយតម្លៃនាក់ឯង។
គាត់មិនត្រូវមានអនុញ្ញាតឱ្យត្រឡប់ទៅរកពួកទាបថ្នាក់
ដែលជាក្រុមជំនុំរបស់អ្នកចម្លើយ។ នៅឆ្នាំ 1863 សាសនា Adventism
បានចាប់ផ្តើមត្រឡប់ទៅរក «ក្រុមជំនុំរបស់អ្នកចម្លើយ»
នៅពេលដែលវាបានត្រឡប់ទៅរកវិធីសាស្ត្រព្រះគម្ពីររបស់កូនស៊ុនហែប៊ីឡូន
ដើម្បីបិទបិទ «ប្រព័ន្ធដង» របស់ម៉ូសេ។ ប៉ុន្តែ
យេរេមាកំពុងនិយាយយ៉ាងជាក់លាក់ជានេះអំពីចុងចុងក្រោយ ជាងអំពីបុរេគ្រិស្តសាស្ត្រ
Millerite។ នៅពេលដែលពួកអ្នកនាំក្នុងជួរលង់ឆ្លងស្ថាប័នក្រុមជំនុំនឹងការពិតថា
ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ពួកគេមិនត្រូវត្រឡប់ទៅរកពួកដែលមានអរ
សបុរោយលើសច្ចក្រឹត្យស្ថាប័នរបស់ពួកគេនៅតាមផ្លូវជាដាច់ខាតឡើយ។
ក្រុមនោះអាចត្រឡប់មកវិញវិញ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចត្រឡប់ទៅរកពួកគេបានឡើយ។

ប៉ុន្តែ បុរសនិប្បក្រមពួកគេត្រូវតែត្រឡប់មកវិញ
នោះពួកគេត្រូវបំពេញតាមសច្ចក្រឹត្យដែលម៉ូសេបានប្រទានផងដែរ
ដែលពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់នឹង «ប្រព័ន្ធដង»។
អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថាប័ននៅតាមផ្លូវក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ នោះ
ស្ថាប័នអស់រយៈពេលបីចុងកែនេះ ដែលតាមន័យទំនាយគឺជា «ទីរោងចក្រ»។

នេះហើយជាមូលហេតុដែលការភ្ញាក់ដំបូងរបស់មនុស្សស្ថាប័នត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយ
សារព្រះសាមីយ ដែលផ្តើមឱ្យឆ្លងក្រុមបុរេមូលដ្ឋាន និងភ្ជាប់ជាមួយគ្នា
ប៉ុន្តែពួកគេនៅមិនទាន់មានជីវិតនៅឡើយទេ។ ការព្រះសាសនាខ្មែរទាំងបួន
ដែលជាព្រះសាសនាបោះត្រា ដើម្បីបំប្លែងពួកគេឱ្យក្លាយជាកងទ័ពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពួកម្នើម។
ព្រះសាសនាដំបូងដែលនាំពួកគេមកបុរេមូលដ្ឋាន មកពី "សំឡេង" មួយ។

ចូរល្ងង់លោម ចូរល្ងង់លោមបុរាណសត្វរបស់យើង
នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះរបស់អ្នកកាល់គ្នា។
ចូរនិយាយដោយសម្បទាទុកខ្លួនលំអ្នកយល់ស្រឡាញ់ ហើយបុរាណដល់នាងថា
ការតស៊ូរបស់នាងបានបញ្ចប់ហើយ អំពើទុច្ចរិតរបស់នាងត្រូវបានអត់ទោសហើយ
ដុំបិតនាងបានទទួលពីព្រះហស្តតនៃព្រះយេស៊ូ
ទ្រង់សម្រាប់អំពើហិង្សាទាំងអស់របស់នាង។
មានសំឡេងរបស់អ្នកម្នាក់ស្រដៀងនឹងទីរោងចក្រថា ចូររៀបចំផ្លូវច្បាស់ព្រះយេស៊ូ
ចូរផ្តើមផ្លូវជំនាញរោងចក្រឱ្យត្រង់សម្រាប់ព្រះរបស់យើង។
ជួរលង់ក្នុងទាំងអស់នឹងត្រូវលើកឱ្យខ្ពស់ឡើង
ហើយក្នុងនឹងកំណត់ទាំងអស់នឹងត្រូវបន្ទាបចុះ ឯទីកន្លែងរៀបចំនឹងត្រូវផ្តើមឱ្យត្រង់
ហើយទិដ្ឋភាពនឹងក្លាយទៅជាទីរោងចក្រសម្បទា។ អសោយ 40:1-4។

សំឡេងនោះមកពីទីរហោសុថាន ដដែលជានិមិត្តរូបនៃការខូចាត់ខូចាយក្នុងអំឡុង
“បុរាណវិដ្ឋាន”។ សំឡេងនោះសូចិតនៃក្នុងទីរហោសុថាន
ពុរោះអសេគោលក៏ត្រូវបាននាំទៅកាន់ផ្ទះលង់ឆ្នាំអង្គរសុលាប័ជ្ជដង្កែ។
គាត់កំពុងផ្ទុកខ្លឹមក្នុងផ្ទះលង់នោះដោយផ្ទាល់ មិនមែនពីចម្ងាយទេ។

ពុរោះហស្តរបស់ពុរោះអមុចាស់បានសូចិតលើខ្នង
ហើយទ្រង់បាននាំខ្លួនចេញទៅក្នុងព្រៃវិញញ្ញាណនៃពុរោះអមុចាស់
ហើយបានដាក់ខ្លួនឲ្យឈរនៅកណ្តាលផ្ទះលង់ក្នុងមួយ ដដែលពេញទៅដោយឆ្នាំអង្គរ
អសេគោល ៣៧១។

ផ្ទះលង់ក្នុងនោះគឺជាទីរហោសុថាននៃប្រទេសកែវនុល្លៈ។ សចក្ខីសន្យានៃសំឡេងនោះគឺថា
អំពើទុច្ចរិតរបស់ក្រុងយសោធរ្ទីមត្រូវបានអត់ទោស
ហើយសង្គ្រាមរបស់នាងបានបញ្ចប់ហើយ។
សចក្ខីសន្យានោះតំណាងឲ្យការបោះត្រាលើមនុស្សមួយរយស័កប្អូនពាន់នាក់
ដែលត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងគុកចុងក្រោយ។
ប៉ុន្តែការអត់ទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់នាង មានទំនាក់ទំនងនឹងការដល់នាងទទួល
«ទុរដេង» សម្រាប់អំពើហិង្សាទាំងអស់របស់នាង។ ដំណោះស្រាយដល់ម្ចាស់បោនផ្តាច់
តម្រូវឲ្យមានការសាវភាព មិនត្រឹមតែអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេផងដែរ។
បុរសនិបត្តិពួកគេនឹងបំពេញតាមបទបញ្ជានោះ
នោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានអត់ទោស។

យើងនឹងបន្តសចក្ខីសន្យានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

មែនហើយ អីស្ការអាលែទាំងមូលបានរំលងក្រីក្រយិន័យរបស់ទ្រង់ ដោយដាក់ចេញ
ដើម្បីមិនស្តាប់តាមពុរោះស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហេតុនេះហើយបានជាបណ្តាសា
និងពាក្យសម្របចងដែលបានសរសេរនៅក្នុងក្រឹត្យយិន័យរបស់លោកម៉ូសេ
ជាអនុកម្មរបស់ពុរោះ ត្រូវបានចាក់ទម្លាក់មកលើយើង
ពីពុរោះយើងបានបុរេវិវត្តកម្មអំពើហិង្សាទាំងនឹងទ្រង់។
ហើយទ្រង់បានបញ្ចេញជាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដល់ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅនឹងយើង
និងទៅនឹងចៅក្រមរបស់យើងដែលបានជំនុំជម្រះយើង
ដោយនាំមកលើយើងនូវអនុគារយដ៏ធំមួយ ឧបិតនៃក្រោមមេឃទាំងមូល មិនដែលមាន
ការណ៍ណាមួយបានកើតឡើងដូចដែលបានកើតឡើងលើក្រុងយសោធរ្ទីមឡើយ។
ដូចដែលបានសរសេរនៅក្នុងក្រឹត្យយិន័យរបស់លោកម៉ូសេ
អនុគារយទាំងអស់នេះបានមកលើយើង
ប៉ុន្តែយើងមិនបានទទួលអង្គរនៅចំពោះពុរោះយសោធរ្ទី ជាពុរោះនៃយើងទេ
ដើម្បីឲ្យយើងបំពេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង
ហើយយល់ដឹងសចក្ខីសន្យារបស់ទ្រង់។ ដានីយ៍លេខ ៩១១-១៣។